

Orla Os er tilbake!

Thørring J.
Tarantellen

414 s. Oslo: Aschehoug, 2007. Pris NOK 349
ISBN 978-82-03-19265-4

Jørn Thørring vender i sin tredje kriminalroman tilbake til Paris, der Vesterålens verdensvante datter, rettsmedisineren og spesialletterforskeren Orla Os, er hovedperson – som i debuten *Skyggemannen* (2005).

I mellomtiden har Thørring utgitt *Glassdukkene* (2006), der handlingen er lagt til Tromsø og hovedpersonen er den samiske politietterforskeren Aslak Eira.

Slik utnytter den Trondheims-baserte gynekologen, som bokdebuterte 50 år gammel, lokalkunnskap fra oppvekst i Tromsø og flere ungdomsår i Paris. Miljøskildringene er detaljerte, gode og troverdige.

I *Tarantellen* veksler handlingen mellom nåtid og fortid, mellom Paris og Algerie. Den forfølgelige og upålitelige Adam Fabre forsvinner en novemberkveld i 2000. Dagen etter blir bilen hans funnet – med liket av en ukjent, ung kvinne i baksetet. Flere lik dukker opp etter hvert. Historier fra krigen i Algerie i 1961 forteller oss at det må være en sammenheng mellom hendelsene den gang og de aktuelle forsvinninger og drap. De medisinskfaglige detaljer er få, men etterrettelige.

Vi følger Orla Os og hennes kolleger politiinspektør Hervé Marchal og kriminalbetjent Nicolas Roland (som Orla har et særlig godt øye til) i jakten på edderkoppen, tarantellen, i nettet av intriger og relasjoner som vever historier og personer sammen. Vi presenteres for store sosiale kontraster og et fargerikt persongalleri. Ett eksempel er den forsvunne Adam Fabres sekretær Agnès Leclerc, en kvinnelig lykkejeger på konkursens rand som «været inngangen til menns hemmelige avlukker slik en spesialtrenet hund fant trøffel feltene».

Jørn Thørring fører et kjapt og presist språk med en touch av humor, som gjerne kan forsterkes. Fordelt på 94 korte kapitler gir det fortellingen drive og tempo. Som forfatter har hun utviklet seg positivt gjennom sine tre romaner. Krimsjangerens vanskelige avslutning behersker hun bedre og bedre. Med den internasjonale interesse det er for norsk krim er det egentlig ikke rart at hun omtales sammen med Unni Lindell og Karin Fossum og at hun er solgt til Sverige, Danmark, Nederland og Tyskland. Ifølge forlaget lanseres Thørrings to første

romaner i Tysklands største bokklubb i desember.

Tarantellen er en god historie, men som de fleste bøker i disse dager kunne den med fordel vært kortere. Thørrings tre utgivelser har vært på henholdsvis 368, 394 og 414 sider. Veksten bør ikke fortsette. I en tid med økende krav til å fatte seg i korthet er det et paradoks at alle kriminalromaner synes å ese ut. Særlig i denne sjangeren foretrekker de fleste av oss flere og kortere fremfor færre og lengre fortellinger.

Magne Nylenna

Helsebiblioteket
Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten

Sett!

Damhaug T.

Se meg, Medusa

358 s. Oslo: Cappelen, 2007. Pris NOK 349
ISBN 978-82-02-27664-5

Torkil Damhaug (f. 1958) er psykiater og forfatter. Han har tidligere utgitt tre romaner – *Flykt, måne* (1996), *Syk rose* (1999) og *Overlord* (2006). Damhaug er et ukjent bekjentskap for meg, men et raskt søk på Google viser at forfatterskapet har vært

godt mottatt. I år har han begått sin fjerde roman – *Se meg, Medusa*.

Hovedpersonen er Axel Glenne, en dyktig allmennlege på 43 år med velfungerende praksis, tre barn og villa på Nesodden. En solskinnshistorie – det eneste som hefter ved ham er en nærmest patologisk pliktfølelse motivert i traumatiske hendelser da tvillingbroren Brede ble forvist fra familien. Det er denne familiehistorien som er rammefortellingen – en ramme som skaper en forutannelse om uhyggelige hendelser.

Dette innfris. Det er noe skremmende ved den unge, perfekte legestudinen han innleder et forhold til. Og Brede blir observert både av ham selv og av pasienter. Etter hvert begynner mennesker Axel har vært i kontakt med å forulykke. Solskinnshistorien blir en drivende thriller.

Det er vanskelig å sjangerplussere *Se meg, Medusa*. Den befinner seg definitivt i en thrillertradisjon, men språket og temaene som berøres, tilsier også at det er et ønske om å formidle noe mer enn bare underholdning. Imidlertid er det her man eventuelt møter svakheter ved romanen. Skildringen av en middelaldrende, vel-

lykket mann som sliter med å verdsette det etablerte livet utenfor fagets utfordringer blir nærmest programmatisk. Og det virker noe underlig at en 43 år gammel praksisveileder ikke har etiske refleksjoner rundt sitt forhold til en 27 år gammel student.

Men *Se meg, Medusa* er som thriller svært vellykket. Det er god fremgang i historien, som blir fortalt på en overbevisende måte, og løsningen er like spennende som den er fantasisfull. Damhaug bør stå på ønskelisten til flere av Tidsskriftets lesere!

Rune Nielsen

Seksjon for lungemedisin
Institutt for indremedisin
Universitetet i Bergen

Mord i maurtua

Wahlberg K.

Jenta med maiblomstene

411 s. Oslo: Bazar forlag, 2007. Pris NOK 349
ISBN 978-82-8087-165-7

Tittelen krimdronning er en klisje, og både i Norge og i Sverige er det trangt på tronen. Når Karin Wahlberg lanseres som ny krimdronning i Sverige, er det i konkurranse med etablerte storheter som Maj Sjöwall, Kerstin Ekman og

Liza Marklund. For å nevne noen.

Karin Wahlberg er medisiner – gynekolog og fødselslege. At leger skriver kriminalromaner er ikke noe nytt: Sir Arthur Conan Doyle var lege og skapte Dr. Watson, som trofast lot seg belære av Sherlock Holmes i utallige eventyr. Men det at han var lege, bidro ikke til mysterienes løsning.

For tiden er trenden at legevitenskapen – og beslektede disipliner – spiller en stadig større rolle innenfor kriminalitteraturen og ikke minst på TV. Serien *Bones* er et godt eksempel. Den baserer seg på karakteren Temperance Brennan, skapt av den anerkjente forfatteren og rettsantropologen Kathy Reichs, og mysteriene løses i hovedsak ved bruk av avanserte rettsmedisinske og antropologiske metoder.

I denne gruppen er Karin Wahlberg ikke. Og man undres over hvorfor det da er et poeng for forlaget å fremheve at forfatteren er lege. Men hun er altså populær – hennes siste bok er solgt i 165 000 eksemplarer, og hun er oversatt til flere språk. Og etter lesingen undres man også over det.

Karin Wahlbergs litterære metode er en slags sosialrealisme – utvilsomt svensk og til tider irriterende politisk korrekt. I *Jenta*